

Nello & Patrasche

Een verhaal over vriendschap



Er was eens een jongen die in een klein dorp vlak bij de rivier woonde. Zijn naam was Nello. De jongen had geen ouders meer, maar hij had een lieve grootvader die voor hem zorgde.





Nello en zijn opa trokken elke dag met hun kar naar de grote stad. Daar verkochten ze de melk die ze eerder bij de boerderijen in het dorp opgehaald hadden. Onderweg zongen de oude man en zijn kleinzoon uit volle borst. Nello zong altijd een tikje luider als ze in de buurt van de molen kwamen. Daar woonde Aloïse, zijn beste vriendinnetje. Hij moest altijd een beetje blozen als hij haar zag.

Op een mooie zomeravond, toen de jongen en zijn grootvader op weg waren naar huis, hoorde Nello gekerm langs de kant van de weg. In het gras lag een hond, hij was gewond. Nello knielde neer bij het arme dier en stak voorzichtig zijn hand uit naar het medaillon die rond zijn nek hing.

‘Hij heet Patrasche.’ Nello keek op naar zijn grootvader.

‘Mag ik hem houden? Alsjeblieft?’

De oude man zag de fonkeling in de ogen van zijn kleinzoon en knikte.

‘Maar je moet wel goed voor hem zorgen.’

En dat deed Nello. Vanaf dat moment waren de jongen en zijn hond onafscheidelijk.



Nello was gelukkig.

Als hij niet hoefde te werken, speelde hij met Patrasche en Aloïse aan de oever van de rivier. Dat moest stiekem, want de molenaar wilde niet dat zijn dochter met een arme jongen omging. Als ze moe waren, ploften ze neer onder de grote eik. Nello haalde dan potlood en papier uit zijn tas en tekende het meisje en de hond terwijl ze uitrustten in het gras. Want tekenen was wat Nello het aller- en allerliefst deed.

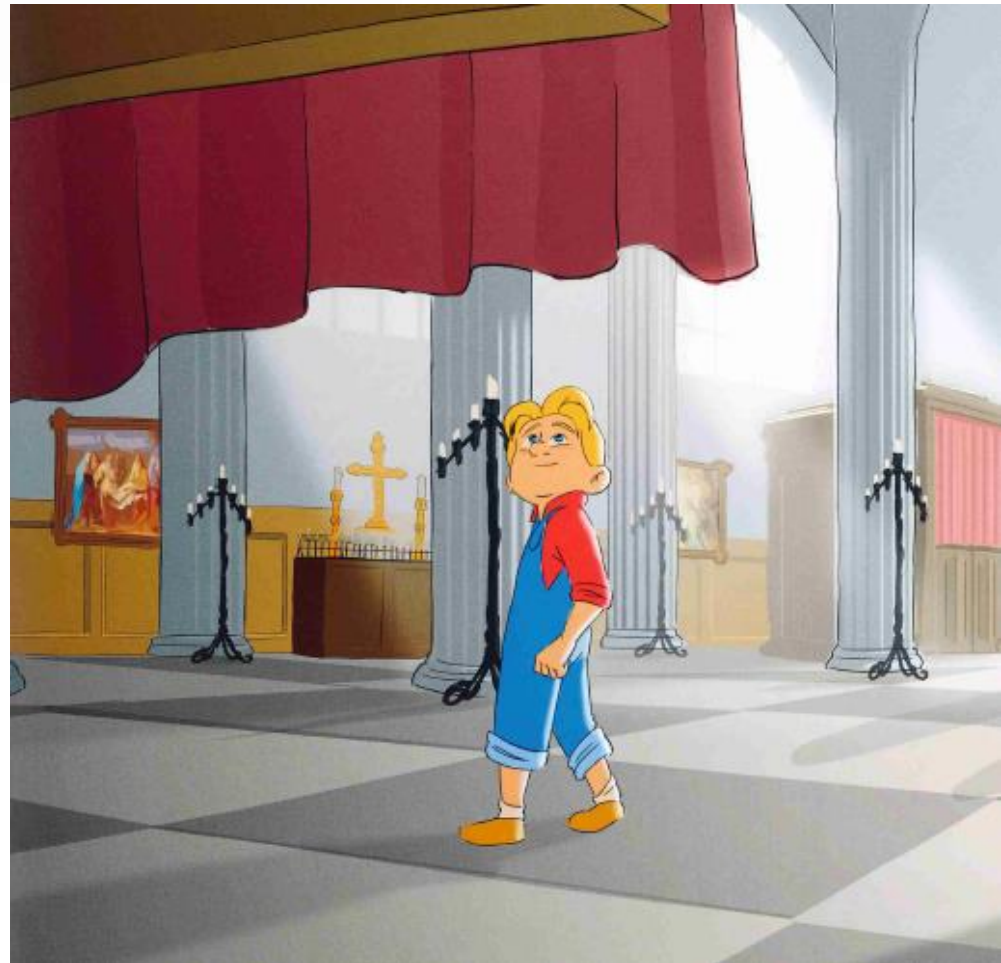




De lange wandelingen naar en van de stad waren leuker met Patrasche erbij. Zodra alle melk verkocht was en grootvader ging rusten in de schaduw van de kathedraal, trokken Nello en Patrasche de stad in. Dan speelden ze met hun vrienden op het plein en renden ze achter elkaar aan door de kleine straatjes.



Maar het liefst van al probeerde Nello de kathedraal binnen te glippen. Dat moest alleen, want honden mochten niet mee naar binnen. In het grote, donkere gebouw hingen, helemaal achteraan en verborgen achter zware gordijnen, de schilderijen van de beroemde Pieter Paul Rubens. Alleen wie ervoor betaalde, kreeg ze te zien. Maar geld had Nello niet. 'Ooit krijg ik de schilderijen van mijn grote voorbeeld te zien,' fluisterde de jongen dan.





Nello! Dit moet je zien!

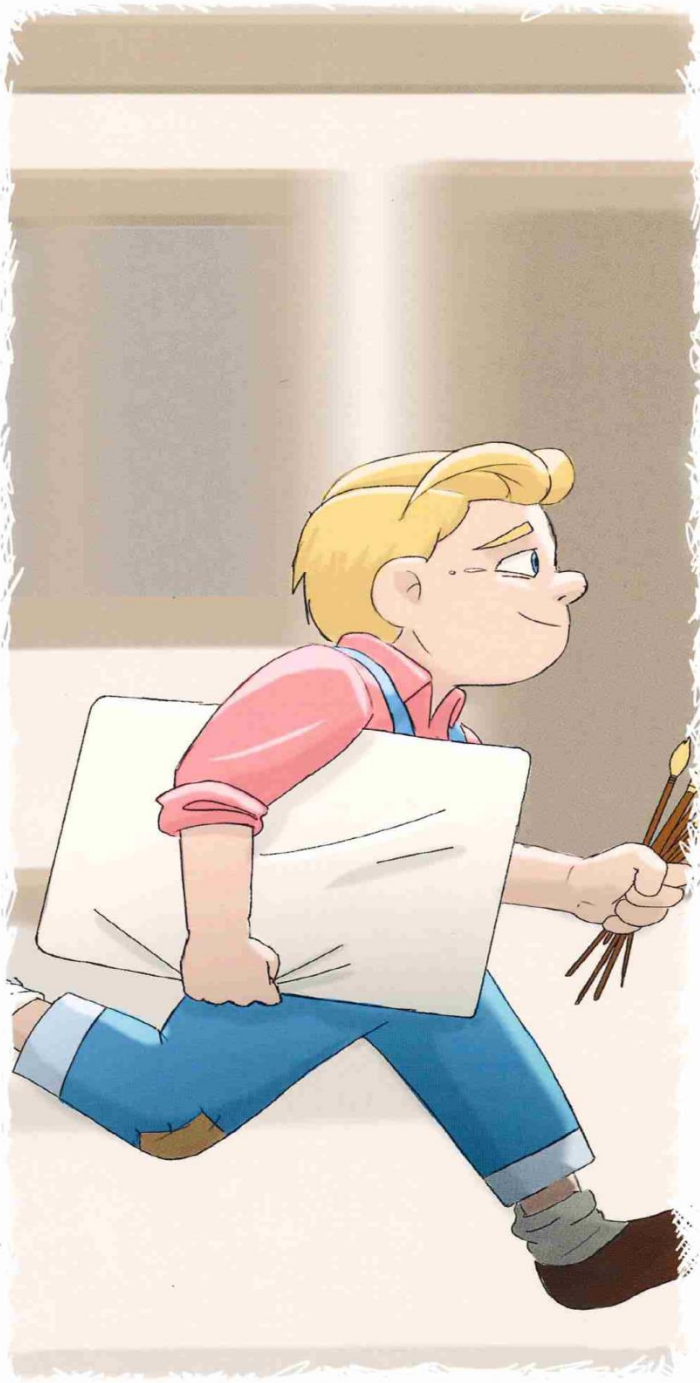
Kom, dit is écht iets voor jou.'

De jongen laadde net de laatste melkfles van de kar toen zijn vrienden enthousiast de hoek om kwamen. Ze trokken aan Nello's mouw en duwden hem voor zich uit, helemaal tot aan het stadhuis. Daar spijkerde de wethouder net een mededeling tegen de muur. 'Te-ken-wed-strijd', las Nello. 'Eerste prijs: gratis studeren aan de Koninklijke Academie van Antwerpen.'

De jongen keek verrukt op. Hij rilde in zijn dunne kleren, maar voelde de kille herfstlucht plots niet meer. 'Dit is mijn kans om te laten zien dat ik even goed ben als de grote Pieter Paul Rubens.' Nello schreef zich meteen in en kreeg een doek en verf mee naar huis.

Dolenthousiast rende hij terug naar zijn grootvader.

De oude man stond over de kar gebogen en hoestte diep. Nello legde voorzichtig zijn hand op de rug van zijn grootvader.





Die avond, toen hij zijn grootvader met een warme kruik in bed had gelegd, haalde Nello de schilderspullen uit zijn tas. De jongen plaatste het doek op een krukje tegen de muur. Hij draaide de dopjes van de tubes verf en legde ze heel voorzichtig op de grond naast zich. Patrasche keek zijn baasje aan en nestelde zich naast het krukje. Nello ademde rustig uit, doopte zijn penseel in de verf en begon te schilderen.

Het was al na middernacht toen de jongen en zijn hond opschrokken van geroep. Nello haastte zich naar buiten met Patrasche in zijn kielzog. Aan de horizon was een grote rookpluim te zien: de molen stond in brand! Vanuit alle hoeken van het dorp kwamen mensen aangelopen. Nello aarzelde niet en rende in de richting van het brandende gebouw. Hij kon maar aan één iemand denken: Aloïse!

Het meisje stond naast haar vader en moeder in en keek met opgetrokken schouders naar de grote vlammen.

Nello sloot zich aan bij de mensenketting en hielp de hele nacht om de brand te blussen. 's Ochtends bleef enkel het smeulende skelet van de molen over.



Grootvader voelde zich nog steeds niet lekker, dus trokken Nello en Patrasche de volgende dag alleen langs de boerderijen om melk op te halen. Maar de deuren bleven overal dicht. Alleen bij de boerderij aan het eind van de straat ging de deur op een kier. 'Scheer jullie weg!' snauwde de boer. 'De molenaar zegt dat jij de brand hebt aangestoken. Met zo iemand willen we geen zaken meer doen.' En hij knalde de deur weer dicht. Verslagen liepen de jongen en zijn hond naar huis om grootvader het slechte nieuws te vertellen.



De oude man lag nog steeds in bed, zijn gezicht was grauw. Hij hoestte moeizaam en wenkte Nello. 'Kom even bij me, jongen.' Nello leunde voorzichtig op het deken. 'Je weet dat ik erg veel van je houd.' sprak de man moeizaam. 'Ik zal altijd over je waken, ook als ik er niet meer ben.' Hij sloot zijn ogen en slaakte een laatste diepe zucht. Nello's ogen vulden zich met tranen terwijl hij de hand van zijn grootvader vasthield. Patrasche duwde zacht met zijn snuit tegen de arm van zijn beste vriend.



De dagen werden korter en de wind blies steeds guurder. De deuren van de boerderijen uit het dorp bleven dicht en het geld raakte langzaam op. Patrasche zag zijn baasje steeds stiller worden. Het was de dag voor kerst en de winnaar van de tekenwedstrijd zou bekendgemaakt worden. Nello trok de dunne jas van zijn grootvader aan, zette diens pet op en sloot de deur van het kleine huisje. Hij begon aan de lange wandeling naar de stad terwijl Patrasche trouw naast hem sjokte.





Het was druk op de Grote Markt. Mensen duwden elkaar opzij voor het beste plekje. Patrasche gromde.
'Hé!' riep Nello zacht, maar er was niemand die hem hoorde.
Toen de deuren van het balkon openzwaaiden, werd het muisstil op het plein.
Nello keek op en zag de molenaar met een grote enveloppe het balkon opstappen.
De moed zakte hem in de schoenen.
De molenaar wierp een blik op de jongen, grijnsde even en kondigde toen de winnaar aan. Nello's naam werd niet genoemd.



Op de terugweg naar het dorp begon het zacht te sneeuwen.
Nello wandelde nog langzamer dan anders.

Plots botste hij tegen Patrasche op die met zijn snuit tegen een klein pakketje aanduwde. 'Wat heb je daar, jongen?'



Het was een geldbuidel. Een volle geldbuidel! Zoveel geld had Nello nog nooit bij elkaar gezien. Hij zou eten en drinken kunnen kopen, en warme kleren.

Op de bodem van de geldbuidel knisperde iets. Een papiertje, met daarop een adres. De buidel was van de molenaar. Nello twijfelde. Als hij het geld bijhield zouden al zijn zorgen voorbij zijn. Maar hij was een eerlijke jongen. Hij kon het geld van iemand anders toch niet zomaar houden?



Het begon harder te sneeuwen toen Nello zachtjes op voordeur van de molenaar klopte.

Hij stak zijn hand met daarin de geldbuidel uit. 'Hier, ik vond dit aan de rand van het dorp. Ik denk dat het van uw man is.'

De molenaarsvrouw deed de deur verder open en wenkte. In de kamer brandde de kachel en er hing een geur van verse soep.

Nello schudde zijn hoofd. 'Bedankt, maar ik heb geen tijd. Mag ik Patrasche wel hier laten? Hij is uitgeput en heeft honger.'

Hij knielde bij zijn vriend en begrөөf zijn hoofd in zijn vacht. 'Ik zal altijd over je waken,' fluisterde hij.

Patrasche keek weifelend achterom, naar zijn baasje die weer in de richting van de stad wandelde, maar stapte toen toch de warme kamer in.



Toen de molenaar later thuiskwam en het verhaal over de geldbuidel hoorde, begreep hij wat voor een slecht man hij was geweest. Hoe had hij zich zo kunnen misdragen tegenover die arme jongen? Hij liep de koude nacht in om Nello te zoeken, maar het sneeuwde nu zo hard dat hij geen hand voor ogen zag. Ondertussen stond Patrasche zachtjes te janken in de deuropening. Hij stak zijn neus in de lucht en sprong de verse sneeuw in. Hij wist waar hij zijn beste vriend zou kunnen vinden.





De deur van de kathedraal stond op een kier. De magere hond wurmde zich het donkere gebouw in, zijn nagels tikten op de stenen vloer. De gordijnen die voor het schilderij van Rubens hingen, waren opzij geschoven. Twee kandelaars verspreidden een zacht licht over de kleine jongen die op de grond in slaap gevallen was.



Patrasche likte zachtjes Nello's wang.

De jongen opende zijn ogen en glimlachte breed.

'Kijk, Patrasche.' Hij wees naar het schilderij boven zijn hoofd.

'Dat is het schilderij van de grote Pieter Paul Rubens.'

De jongen en de hond bleven muisstil op de koude, stenen vloer zitten. De kaarsen doofden zachtjes uit en het schilderij was steeds moeilijker zichtbaar.



Met een tevreden zucht nestelde Nello zich tussen de poten van zijn beste vriend en sloot zijn ogen. Hij voelde dat hij nu snel bij zijn familie in de hemel zou zijn.



Wist je dit?

Het verhaal van Nello en Patrasche, *Een hond van Vlaanderen*, werd in 1872 geschreven door de Frans-Britse schrijfster Marie Louise de La Ramée. Ze baseerde het verhaal op de reis die ze maakte door België, waar toen heel veel armoede heerste. Marie Louise hield ook erg van dieren. Met het verhaal wilde ze lezers aanmoedigen om dieren beter te behandelen.

Het verhaal van Nello en Patrasche is waanzinning populair in Japan en in de Verenigde Staten. In het buitenland verschenen verschillende boeken over het Antwerpse duo, daarvan werden wereldwijd al meer dan 100 miljoen exemplaren verkocht. Van het verhaal werden maar liefst vijf films gemaakt in Hollywood.

In het begin van de jaren tachtig verscheen een nieuwe strip van Suske & Wiske, *Het dreigende ding*. Het stripalbum werd losjes gebaseerd op het originele verhaal van Marie Louise de la Ramée.

In de jaren zeventig werd een 52-delige tekenfilmserie over Nello en Patrasche uitgezonden op de Japanse televisie. Meer dan 30 miljoen gezinnen keken op zondagavond naar de avonturen van de jongen en zijn hond. Die serie is de reden dat er elk jaar duizenden Japanners naar Antwerpen komen om de kathedraal te bezoeken.



In Japan wordt de moedige Nello als een echte samoerai (Japanse krijger) gezien. Het verhaal is ondertussen zelfs verplicht leesvoer op de Japanse schoolbanken.

Je kan het schilderij van Pieter Paul Rubens uit het boek écht bezoeken in de Antwerpse kathedraal. Voor de kathedraal, op de Handschoenmarkt, ligt het nieuwe standbeeld van Nello en Patrasche. Het beeld, waarbij de jongen en zijn beste vriend liggen te slapen onder een deken van steentjes, kwam er op initiatief van stadsgids en auteur Tanguy Ottomer.